

Jan Rothuizen teksten**The Flat View**

Ik woon aan het begin van een straat op nummer negen. Als ik recht voor mijn raam zit zie ik het groen uitgeslagen koperen dak van een kerk. Als ik niet op de derde maar op de honderdste etage zat zou ik eerst de hallen van een congrescentrum zien, de ringweg, wat koeien op het land. Haarlem met de grote kerk en de flat van Zandvoort. Als de wereld plat was zou ik ook de Noordzee zien en de witte krijtrotsen van Engeland. De stad Birmingham, weer een strook water, groen gras, Ierland en de diepblauwe deining van de Atlantische oceaan. Een verdwaalde ijsberg, een schip beladen met kleurige containers en dan Newfoundland. Voorbij de rotsen waar de golven breken en kreeften en zeehonden leven, over de groene heuvels tot honderd kilometer landinwaarts waar een rivier stroomt die Paradise heet in een land dat nowhere is.

In een cirkel van gras onder volwassen bomen

Op een heldere dag loop ik naar de binnenstad. Ik passeer een brug die zo plat is als de weg en lees op een muur een mooie tekst over verzet die ik meteen weer vergeet. Ik sta aan de rand van een rotonde waar het verkeer rond een cirkel van bomen en gras rijdt. Ik loop voor de verandering niet om het plein heen, maar ren tussen de auto's door de weg over en kom zo in de groene cirkel van gras en bomen. Ik heb eens gelezen dat hier in het gras het geografische centrum van de stad ligt. Dat vanaf deze rotonde alles even dichtbij als ver weg is. Het is een wonderlijke plek voor een centrum, zo stil en afgesloten in het midden van de stad. Ik ga in het gras tegen een boom zitten en kijk hoe het verkeer om mij heen draait. Ik ben het centrum waar de auto's, trams, fietsers en mensen omheen draaien. Het heeft iets geruststellends om midden in het leven te staan zonder te bewegen. Ik bedenk dat ik zelf ook het centrum van mijn leven ben, en dat het in mij ook altijd stiller is dan de wereld waarin ik leef.

Scaling Oneself

Een nieuwe stad maak ik me eigen door haar te vergelijken met de maten, structuur en gebruiken van de stad die ik ken. In Hollywood hebben filmsterren afdrukken van hun handen en voeten in het cement staan. Ik kijk naar de versteende afdrukken, maar pas

Jan Rothuizen texts**The Flat View**

I live at the beginning of a road at number nine. When I sit in front of my window I can see the green colored copper roof of a church. If I wouldn't live on the third but the hundredth floor I would see the halls of the conference centre, the ring road, a couple of cows in a field. Haarlem with the Grote Kerk and the flat of Zandvoort. If the world would be flat I would also see the North Sea and the white cliffs of England. The city of Birmingham, another strip of water, green grass, Ireland and the deep blue swell of the Atlantic Ocean. A lost iceberg, a ship loaded with colorful containers and then Newfoundland. Beyond the cliffs with breaking waves where lobsters and seals live, over green hills up to a hundred kilometers inland where a river flows, Paradise, in a land that is nowhere.

In a Circle of Grass under Full Grown Trees

On a clear day I walk into the inner city. I pass by a bridge as flat as the road and I read a beautiful text on a wall about resistance that I instantly forget. I stand at the side of a roundabout where traffic drives around a circle of trees and grass. For a change I don't walk around the roundabout, but I dodge between the cars across the road and end up in the green circle of grass and trees. I have read once that here, in the grass, the geographical centre of the city lies. That from this roundabout everything is as close as it is far way. It is a curious spot for a centre, so still and locked off in the middle of the city. I sit against a tree in the grass and observe how the traffic circles around me. I am the centre where the cars, trams, cyclists and people circle around. It feels comforting to stand in the centre of life without moving. I discover I am also the centre of my own life, and that within me it is always quieter than it is in the world in which I live.

Scaling Oneself

When I am in a new city I make it my own by comparing her with sizes, structure and habits of the city I am familiar with. In Hollywood film stars put imprints of their hands and feet in cement. I look at the cemented prints and only when I press my own hand in one I realize how small the hands of Clark Gable were and how big the feet of Gary Grant. The same way I can only imagine

als ik mijn eigen hand in de afdruk leg, zie ik hoe klein de handen van Clark Gable waren en hoe groot de voeten van Gary Grant. Zo kan ik mij pas voorstellen hoe groot Londen is als ik Amsterdam er in dezelfde schaal naast zie. Ik gebruik mijn stad als ruimtemaat. Ik vergelijk andere steden met de mijne terwijl ik tegelijkertijd gehinderd ben mijn stad te zien zoals ik denk dat deze is.

Delen van deze teksten zijn afkomstig uit de boeken 'On a clear day you can see forever' en 'In een pretpark tegenover de hemel', uitgeverij: Veenman Publishers.

how big London is when I see a map of Amsterdam next to it in an equal scale. I use my city as a measurement. I compare other cities with mine, while at the same time I am hindered to see my city the way I think it is.